

ULTIMA CĂLĂTORIE PE MARTE¹

— “The Last Mars Trip” —

de Michael Cassut

Traducerea: Emanuel Huțanu

¹ Originally published in „*The Magazine of Fantasy & Science Fiction*”, July 1992. În românește povestirea a fost publicată în *Almanahul Sci-Fi Magazin*, 2009.

Este scriitor de scenarii și producător de televiziune din 1985. S-a ocupat de serialele The Outer Limits, The Twilight Zone și a contribuit și la Stargate SG 1. Este de asemenea și scriitor, thrillerul său istoric Red Zone a fost publicat în 2001, fiind precedat de The Star Country (1986) și Dragon Season (1991). A mai publicat și două duzini de povestiri în revistele de gen.

În cele ce urmează se ocupă de viața pe planeta Marte, dintr-o perspectivă umană, total neștiințifică, dar care face bine câteodată.

Nu mai mâncase pâine de cinci zile și chiar și atunci când o găsisese fusesse mucegăită. Acum îi era totuna. De la moartea partenerului ei, nu mai rămăsese nimeni care să planteze pâinea, nimeni care să o crească și - credea ea - nimeni care să o mănânce.

Slăbită, se îndreptă spre sud, pe lângă stâncile Celui Mare, atât în căutarea unui loc de odihnă veșnică, cât și în căutare de hrană. Blana ei, care îi venise perfect când nu era nici gravidă și nici moartă de foame, era acum roasă peste tot, dar avea încă nevoie de căldura pe care i-o oferea. Asta nu o împiedica, însă, ca uneori să o agațe cu ghearele, care creșteau din ce în ce mai mari. Câteodată îi părea rău de fâșiile care fluturau în vânt. Dar numai câteodată.

Pe la jumătatea după-amiezii, ajunse pe partea luminoasă a Celui Mare, pe o vale lungă, presărată cu bucăți de stâncă, proaspăt formate. Nu reuși să descopere drumul cel mai ușor spre sud; totul părea la fel de dificil ca și până aici. Pentru prima oară de când murise partenerul ei, începu să lăcrimeze. Umezeala care fu brusc eliberată de glandele ei îngheță, acolo unde își mestecase blana.

Încercă să se salveze, săpând cu ghearele după sarea maro, pe care și-o puse direct pe piele. Nu o ajută prea mult, doar atât cât să devină conștientă de inutilitatea gestului. De ce se mai chinuia să supraviețuiască? De ce să nu se predea gerului? De ce să nu se alăture partenerului ei în moarte? Dar încă nu era pregătită să-și ucidă puii. Se așeză, încercând să se încălzească, în groapa pe care o săpase...

Și atunci văzu urmele de pe sare.

Erau două linii paralele care urcau din vale către stâncile Celui Mare - destul de interesante în felul lor, mai ales pentru că pe fiecare dintre ele se aflau presărate mici bucățele de pâine.

Uitând de ger, se aruncă deasupra lor, atentă să nu-și rănească ghearele în sare, înghițind cu lăcomie fiecare bucățică

de pâine. Și aceasta era, desigur, mucegăită, dar nu mai rea decât se așteptase.

În câteva minute, mâncase atât cât putuse. Se îndepărtă de urme, spre stânci, pentru a căuta un loc unde să-și petreacă noaptea.

Cu puțin noroc, a doua zi dimineăța putea să-și continue călătoria.

Nouă zile pământene (se amuzau făcând această distincție fără rost, între calendare) de când deveniseră primii oameni care au pus piciorul pe Marte, îi spusese Près Ridley lui Giram.

– Cred că deja s-au plictisit de noi.

Nu era nevoie de alte precizări: când Près spusese „s-au” se referise la cei de pe Pământ, de la echipajul de întreținere de la stația Korolev la vicepreședintele rețelei de televiziune TBS și la cei 8,4 miliarde de oameni de pe planeta albastră.

– Asta e ceea ce simți? întrebă Giram. Încearca să-i tolereze toanele lui Pres. Uneori le găsea chiar amuzante.

– Simt pe dracu. Sunt om de știință: am studiat toată noaptea. Nu se mai uită nimeni la noi în America de Nord și Europa. Doar chinezii ne mai urmăresc, dar, la naiba, ăia se uită la orice.

– Poate ne-ar trebui un timp mai bun de emisie.

În timpul zborului spre Marte, rapoartele lor din fiecare noapte, erau transmise la televizor odată cu *Familia cea prietenoasă*, cel mai popular sitcom din întreaga emisferă nordică. Care, așa cum era și de așteptat, le ucisese ratingul.

– Nu, e vorba de războiul de la Polul Sud. Acolo e lumină tot timpul, așa că pot transmite rahaturile lor de reportaje douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Giram nu era foarte interesat de asta: războiul de la Polul Sud era doar unul din seria nesfârșită de conflicte regionale anuale. Nici măcar nu știa precis cine cu cine se lupta și pentru ce mare principiu.

– Fii atent! strigă Pres. Giram deja frânase pentru a evita alunecarea care se formase de-a lungul drumului. Probabil că am făcut-o noi când am trecut pe aici.

Transportorul, încărcat cu roci culese de pe ținuturile înalte ale Arsia Mons, se balansă greoi, peste ceea ce era de fapt o groapă. Simțiră trei zgâlțâituri. Apoi transportorul alunecă într-o parte, lovindu-se cu spatele de o stâncă. Giram opri sistemul de înaintare și așteptă să apară luminița de alarmă.

În situații de astea, Près se descurca precum nimeni altul.

– E ca și cum ai conduce pe calea ferată, spuse el, după care își duse microfonul la buze. *Eagle*, aici e *T-Bird*.

– Aici *Eagle*, se auzi vocea Tanyei. E totul în regulă?

Tanya era cea care le monitoriza progresele din nava aflată la cinci mile depărtare, ajutată de stațiile de legătură *Millenium Falcon* și *Sputnik*.

– Mai nimic, e ca și cum ai conduce de la Star City la Moscova, răspunse Pres.

Giram petrecuse ceva timp la centrul rusesc de antrenament al piloților și știa că Près nu exagera: drumurile din Europa erau, în continuare, printre cele mai proaste.

– Ha, ha, foarte amuzant.

– Doar o mică groapă pe drum. Timpul estimat al sosirii, treizeci de minute.

– Atunci să mă grăbesc să pun de cină. Asta era una din glumițele Tanyei.

– Cățeaua, spuse Près, la o nanosecundă după ce a închis canalul de comunicare.

– Nu e chiar atât de rea.

– Asta îmi place la tine, Giram. Faptul că ești un pacifist. Nu știi nici măcar să conduci prea bine, dar te înțelegi cu toată lumea. Tipii ca tine vor locui cândva, aici... dacă asta se va întâmpla vreodată.

Uneori, Giram nu-și dădea seama dacă Près vorbea serios sau glumea.

– Vrei să conduci tu?

– Nici nu mă gândesc, am să trag un pui de somn, răspunse Près și își dădu scaunul pe spate, ridicându-și picioarele pe tabloul de comandă - o mișcare ce nu era așa de simplă, atunci când purtai un Costum de Mișcare Extravehicular pentru Marte. Giram se încruntă și băgă transportorul în marșarier.

Dădu cu spatele până în locul în care ieșiseră de pe drum, după care se opri un moment. Logica îi spunea că o bucată de piatră căzuse de pe deal, ceea ce nu era chiar imposibil, de vreme ce Arsia Mons era un vulcan activ. (Dar zona era înțesată cu sonde seismice, iar Tanya și cei doi sateliți nu menționaseră niciun cutremur recent).

Problema era că Giram nu zări nici-o piatră, ci doar șanțurile laterale, formate în solul maro.

Să fi fost vântul? Vânturile de pe Marte băteau cu viteze înfricoșătoare. Dar nu la Site-ul Valentine, unde își petrecuseră întreaga zi, la șase mile mai sus, pe munte. Se întrebă din nou de ce nu primise niciun fel de date de la Tanya.

Avea să o întrebe. Porni transportorul. Apoi. frână încet.

Ceva de mărimea unui plic zbură prin vântul domol. Giram înaintă, apucând în același timp o cange. Agăță obiectul când ajunsese în dreptul lui și vru să i-l dea lui Près, să-l cerceteze mai bine.

Dar Près dormea dus.

Giram puse deoparte cangea și continuă să conducă spre *Eagle*. Luă în mână obiectul pe care tocmai îl găsisese. Atent și la drum, examinează obiectul, așteptându-se la un fel de pagină dintr-un manual sau la o adevărată bucată de gunoi marțian. Trebuia să fie roșu; Marte era considerată Planeta Roșie, dar cerul prăfuit avea aceeași culoare ca și cerul dintr-o zi înnoată din Europa, iar culoarea stâncilor era mai apropiată de cea a ciocolatei decât de roșu.

Ceea ce văzu Giram era o bucată de pluș maro.

Sau, mai degrabă, un fel de pană ciocolatie.

Când se trezi, Marea Lună tocmai se rostogolea din cer și Cel Mare apusese. Era prea târziu să mai pornească la drum; se miră că bestia nu o ucisese în timp ce dormea. Trebuia totuși să se grăbească, să o pornească la drum.

Dar era încă prea slăbită, de parcă ultima masă, în loc să o facă să se simtă mai bine, făcuse tocmai contrariul. Tot ce reuși să facă fu să se târască până la urme, unde alte bucăți de pâine apăruseră în locul celor pe care le mâncase cu o seară înainte. Nu păreau aduse de vânt, dar nici de bestie, așa că le acceptă ca pe un dar de la Marea Lună. Reuși să culeagă cu ghearele câteva bucățele, dar nu prea multe.

Apoi, o vreme se odihni. După un timp, simțindu-se mai bine, se hotărî să o pornească pe urmele rămase în solul maro. Duceau undeva, în josul văii. Poate că acolo avea să găsească un alt câmp cu pâine. Oricum, în niciun caz nu mai putea rămâne aici.

Era rândul lui Près să gătească și, ca de obicei, americanul o făcu fără nici-o tragere de inimă, aruncând în cuptorul cu microunde primele pachete pe care pusese mâna în frigider, neverificând nici măcar dacă trebuiau sau nu încălzite.

Tot ca de obicei, Giram se plânse de această alegere nutrițională fără sens.

– E prea gras pentru mine, în seara asta, spuse el.

– Serios? răspunse Pres. Ticăloșii ăștia nu te mulțumesc niciodată, nu-i așa?

– Nu e nici-o problemă. De ce nu mă lași pe mine să pun masa?

Près se încruntă.

– Fă cum vrei, mai zise el și plecă jos, să „facă exerciții”.

– De ce îl lași să te trateze așa? întrebă Tanya, când Près ieși din habitacul.

– Cum anume? Giram citi etichetele de pe pachete și înlocui șunca presată cu pește („hai să păstrăm șunca pentru petre-

cerea de adio”). În plus, adăugă niște supă („pentru tine, Tanya”).

– Ca pe un sclav, răspunse ea.

Giram zâmbi.

– Spui asta pentru că sunt negru?

– Știi foarte bine ce vreau să spun.

Ei bine, după patru luni petrecute împreună în această misiune, nu mai avea argumente noi. Bineînțeles, în timpul zborului de pe Pământ pe Marte, fuseseră șase membri, care-și împărțiseră sarcinile în mod egal; nu numai că Près nu reușise să exploateze pe altcineva în afară de Giram, dar Tanya găsisese și alții care se plânsese.

– Poate că nu-i place să gătească, dar face alte lucruri bine.

– Zi-mi măcar două.

– Păi, nu-i lasă pe cei de pe Korolev să ne bată prea tare la cap. Asta era adevărat: Près absolvise patru facultăți - fusese chiar și profesor - și asta îi conferea destulă autoritate în disputele cu misiunea rusească de control, pe lângă ceea ce era, probabil, o anumită țâfnă ereditară (era helveto- german, în ciuda numelui englezesc) sau poate că i se trăgea de la locul de naștere (preriile din Dakota de Nord).

– Pur și simplu nu-i place să i se spună ce să facă. Ceea ce, într-o situație de acest gen, nu e un lucru benefic.

– Atunci hai doar să spunem că îi sunt dator.

– Dator? În ce fel?

Giram Tesfaye, astronaut în cadrul Agenției Spațiale Europene nu-i datora nimic americanului Près Ridley. Dar, pe când era copil, Giram fusese salvat de la inaniție de mâncarea trimisă din America. Cei patru frați și surori pe care îi avusese au murit, la fel ca toți copiii sub șase ani din satul său. Giram știa că nu era rațional, dar, pe de altă parte, ra-reori se considerase un tip rațional.

– Nu fi așa de colectivistă, Tanya. Se auzi bipul cuptorului cu microunde. Cina e gata!

Ascunsese obiectul - pana sau ce o fi fost - într-unui din buzunarele exterioare ale costumului său, dar nu reușise să rămână singur și să-l examineze cu atenție. El și Tanya erau programați să iasă în misiune a doua zi și până și Près insistase ca amândoi să fie în pat devreme. Așa că Giram își setă ceasul să sune cu o jumătate de oră mai repede decât ora la care trebuia să se trezească.

Nu fusese nevoie. Dormi neregulat, trezindu-se din când în când, în sicriul său de pe puntea de mijloc. Tanya era chiar deasupra lui, cu fermoarul tras la costum, dormind adânc. Pe puntea Plus Unu, Près își amplasase un hamac „în caz că tu și Ecaterina cea Mare vreți să fiți primii din lume care și-au pus-o pe Marte”. Giram nu se gândise niciodată la asta - și, era sigur, nici Tanya. Ținând cont de zgomote, de mirosuri și de decorul general din jurul lor, ar fi fost ca și cum ar fi trebuit să facă dragoste într-un container de gunoi.

Deși nu o dorea, sexual vorbind, pe Tanya, Giram se simți puțin vinovat pentru faptul că nu-i spusese nimic de descoperirea lui. Poate că făcuse asta și pentru că, dacă i-ar fi dezvăluit ceva, ar fi însemnat să-i spună despre ce era vorba și lui Takiguchi, de pe *Falcon*, și, după nouă minute, fiecărui specialist din camera din spate de pe Korolev.

Spunându-și că nu puna în pericol siguranța misiunii - toate datele erau foarte clare; nu exista viață pe Marte, cel puțin nu genul de viață care ar fi putut, să spunem, permite infestarea cu cine știe ce boală mortală - Giram scoase, din buzunarul costumului său spațial, Obiectul.

Era o bucată de ceva ros, de culoare maro, ce părea mai degrabă o bucată de blană decât o pană. Avea o formă aproape triunghiulară, cu capetele rase și câțiva centimetri lățime. O ridică în lumină pentru a-i verifica textura sau pentru a vedea dacă avea vreun model. Nici una, nici alta. O frecă de degete și descoperi, spre surprinderea sa, că era fină, ca pielea de căprioară. Riscă și încercă să o rupă, dar fără succes.

Interesant și probabil irelevant. Dar, pentru prima dată de când plecase de pe *Falcon*, Giram își dori să fie înapoi pe na-va-mamă. Cel puțin acolo ar fi avut un microscop.

* * *

Ceva nu era în regulă. Probabil că visa. Probabil că murise. Urmase dungile paralele și acestea o duseseră la pierzanie.

Aici, unde urmele se opriseră, dădu peste ceva ce nu semăna nici a bestie, nici cu ea, un turn gros care strălucea atât de pur în lumina dimineții că aproape că o durea să-l privească. Și unde s-ar fi putut ascunde? Cu siguranță că va fi descoperită...

Se dădu înapoi rapid, agățându-se cu ghearele de sare și încercând să se ascundă sub o stâncă. Se aștepta ca din moment în moment un inamic să-i sară în spate... dar nu se întâmplă nimic.

Descoperi un fel de adăpost, un loc umbros, între două stânci. Era chiar acoperit cu puțină gheață. La fel de brusc precum venise, frica o părăsi - un alt semn că nu era într-o formă prea bună - și, pentru prima oară, după multe zile, începu să se simtă mai bine. Poate că datorită gheții, care era întotdeauna binevenită. Poate pentru că scăpase de o moarte sigură. Poate pentru că îi venise timpul. Așteptă. După o vreme, adormi.

* * *

Site-ul Burroughs se dovedi destul de anevoios. Nu era vorba de site-ul în sine, care era exact așa cum li se spusese, ci de amestecul permanent al lui Takiguchi, de pe *Falcon*, via *Sputnik*. La ultimele sale două ieșiri, Giram făcuse echipă cu Près, care reușise să-l evite - din cauza „legăturii proaste” - pe comandantul japonez, ori de câte ori devenea prea insistent. Tanya, care era căpitanul în această misiune de cerceta-

re, tolera pur și simplu abuzurile japonezului, ca un soldat ascultător ce era. Dacă Giram ar fi ripostat în vreun fel, ar fi pus-o într-o lumină neplăcută, așa că trebui să se împace cu situația. Ca urmare, nu reușiră să termine decât jumătate din ceea ce își propuseseră.

În același timp, erau și în întârziere.

– Mai am puțin și îmi termin rezervele, îi spusese Tanya lui Giram, când *Eagle* apăru de după roci. Probabil că așa și era: stătuseră afară mai mult de opt ore. Dar și mai probabil era faptul că vroia să folosească toaleta de pe navă. Facilitățile sanitare oferite de costumul spațial erau de tot râsul, când nu erau de-a dreptul periculoase.

– Du-te înainte. O să pregătesc eu *T-Bird*-ul pentru mâine.

Ea nu încercă să-l facă să se răzgândească.

– Ești un sfânt.

Giram își petrecu următoarele cinci minute - atâta îi luă să ajungă la *Eagle* - căutând urme în nisipul ciocolatiu. Nu era nici el foarte sigur ce fel de urme căuta - urme de labe, poate. Brusc, simți cum îl ia amețeala. Era fie prea nervos sau poate, pur și simplu, rezerva lui de aer era pe sfârșite.

În timp ce Tanya monta scara, pentru a putea urca în navă, Giram atașă cablul de alimentare al transportorului și făcu rondul obligatoriu, în jurul navei.

– *Falcon* iese din emisie în trei minute, Giram, îl anunță Près, în cască, cu un glas răgușit, așa cum îl avea de fiecare dată când trebuiau să dea raportul Fratelui cel Mare. Oare își dăduse seama ce se întâmpla? Dacă așa stăteau lucrurile, vestea că *Falcon* avea să închidă canalul de comunicare în câteva minute era folositoare.

– Vin și eu imediat.

Giram își petrecu următoarele 180 de secunde făcând inventarul transportorului. Era timpul să apeleze la planul A.

– Près? Mă tem că am scăpat o pungă pe undeva.

– Ce fel de pungă?

– Cu mostre de rocă, cred.

– Ai lăsat-o la Burroughs?
– Nu cred. Îmi amintesc că i-am scris eticheta la ultima oprire. Rahat. Giram înjura foarte rar; știa că asta avea să-l tulbure puțin pe Pres.

– Nu contează, urcă la bord. O putem recupera mâine.
– Bănuiesc că a căzut prin apropiere, undeva între navă și creastă. Ce-ar fi să mă duc să verific? Altfel am să vă stric vouă ziua, mâine.

Ajunsese la șase cu numărutul când, în sfârșit, Près îi răspunse:

– Cum stai cu rezerva de aer?
– Mai am cincisprezece minute până la linia roșie. O porni pe urmele transportorului.
– Lumina e la fereastră.

Găsi punga cu mostre relativ ușor, ținând cont că o lăsase să cadă la jumătatea drumului dintre roci și *Eagle*. O agăță de cureaua de la brâu și se întoarse. Nasul ascuțit al navei se ivea de deasupra rocilor, la mai puțin de o sută de metri spre est. Giram știa că Tanya și Press nu puteau să-l vadă: camerele de luat vederi de pe *T-Bird* erau amplasate prea jos pentru a-l putea filma, iar cele două monitoare în timp real de pe *Eagle* erau îndreptate spre nord și sud. Doar camerele de pe coada navetei ar fi putut să-l înregistreze, dar nimeni nu ar fi descoperit asta decât după câteva săptămâni sau chiar luni.

Dacă lucra cu atenție.

– Ești în regulă? întrebă Press, în cască.

– Da, nici-o problemă.

Prin câte trebuia să treacă pentru a avea cinci minute doar pentru el... nu era de mirare că roboții erau mult mai potriviți pentru astfel de misiuni.

Privi mai întâi spre sudul urmelor lăsate de transportor, încercând să distingă ceva în nisipul ciocolatiu și negăsind altceva decât dărele lăsate de vânt.

Își privi rezerva de aer. Mai avea doisprezece minute.

Acum se afla mai aproape de *Eagle*, dar era într-un unghi mort. Nu era nici-o șansă ca Tanya să-l zărească pe fereastră și să-l întrebe unde se duce (era foarte sigur că amândoi, și ea și Près încercau să-i dea de urmă). Solul părea și mai prăfuit și mai moale. Giram se trezi afundându-se în... ceva ce părea zăpadă. Ca zăpada pe care o văzuse în Rusia, într-o iarnă.

Atunci zări și urmele, niște ciorchini de zgârieturi care se separau în două linii paralele ce duceau către stânci. Mergi înainte, își zise în sinea lui, fii antropomorf: marțianul a venit pe aici, a văzut nava, s-a întors și a fugit. A fugit pe aici.

Ups, nu e corect să spui marțian. Takiguchi nu acceptă decât noile denumiri. SOPM. Structură Organică de Proveniență Marțiană.

Se purta prostește și era conștient de asta. Cândva avea să râdă, amintindu-și de căutările inutile pe care le făcea acum...

Și apoi desigur, descoperi făptura: era ceva de mărimea unui câine, acoperit cu același gen de blană pe care îl avea în buzunarul de la costumul său spațial. O făptură cu cel puțin trei membre, căci atât reușise să vadă. O făptură care încerca, evident, să se ascundă de el.

– Ai zis ceva, Giram? auzi vocea lui Près, în cască.

– Scuze. Am zis?

Își ținu mâna întinsă, ca într-un film. SOPM nu reacționează în niciun fel.

– Mi s-a părut că râzi.

– A, e o chestie etiopiană.

Așteptă... făptura se prinsese cu ghearele de țărână, de parcă se pregătea să fugă din calea lui. Își desfăcu brațele și se dădu înapoi cu un gest care, parcă, zicea: „Nu-ți fă griji din cauza mea.”

– E timpul să vii la bord.

– În cinci minute.

Știa și el că rezerva de aer era aproape de limită. Nu avea niciun rost să se sinucidă, de vreme ce se putea întoarce a doua zi. Dacă, bineînțeles, SOPM-ul avea să mai fie acolo. Băgă mâna în buzunar după bucata de piele și i-o întinse făpturii. Cred că asta îți aparține, șopti el. Așeză bucata de piele în fața făpturii apoi se întoarse și o porni spre navă.

* * *

Paralizată de frică, slăbită de foame, nu se mișcă decât când Luna cea Mare apăru pe cer. Chiar și atunci, singurul ei gând fu să fugă. Dar drumul îi era blocat de însăși stâncile care o ascunseseră până atunci: trebuia să meargă pe același drum pe care venise bestia, să se ia după urmele ei. Era un lucru îngrozitor, dar o făcu, pas cu pas.

Ajunse repede la locul în care bestia aruncase ceva și văzu că era o bucată din propria ei piele.

O prinse în gheare și mirosul foarte puternic pe care aceasta îl emana aproape că o ameți din nou. *Bestia mirosea a pâine*. Începu să plângă în timp ce mototolea bucata de piele între gheare și o porni mai departe.

* * *

– Deci ai dat de aur.

Două ore mai târziu, Près îl înghesuipe pe Giram pe puntea de mijloc. Tanya era pe puntea de control și nu îi putea auzi. Pregătea cina. Giram tocmai verifica costumele și încărca tuburile de oxigen.

– Poftim?

– Ai găsit ceva afară, nu-i așa?

– De ce spui asta?

– Pentru că, de când te-ai întors, te porți ca un tip care tocmai a câștigat la loterie. Așa că nu pot să cred decât că ai dat de aur.

Giram era prea obosit ca să se mai prefacă. În plus, avea nevoie de cineva de încredere.

– Am găsit ceva mai prețios decât aurul.

Replica asta îi aduse un sentiment de plăcere, căci, pentru prima oară de când îl cunoștea, îl văzu pe Près surprins.

– Serios? Eu glumeam. Chiar ai găsit ceva... ce anume? Petrol? Câmpuri cu grâu? *Ce anume?* întrebă el, sugrumat de emoție.

– Și mai bine de atât.

Près clipi, nedumerit.

– Mai bine? Ce? Un craniu? Abia aștept să audă și Takiguchi de asta. Ratingul nostru o să urce la cer...

– Près, am găsit o SOPM.

– Vorbește englezește, pentru numele lui Dumnezeu...

– O Structură Organică de Proveniență Marțiană. Un marțian.

Într-o clipă, lui Près îi dispăruse orice urmă de emoție. Ochii i se îngustară.

– Cred că știi, dar lipsa de oxigen poate induce vedenii...

– Près, și eu sunt doctor. Știu ce am văzut.

– Despre ce, mai precis, vorbim aici? De cineva care cercează planeta asta la fel ca și noi?

– Nu, e vorba de un nativ. De o SOPM.

– Bați câmpii...

– Are aceeași culoare ca și rocile de aici. De la distanță, arată exact ca și ele...

– Giram! Era Tanya, de pe puntea de control. Takiguchi vrea raportul.

În timp ce Giram se îndrepta spre scară, Près îl prinse de umăr.

– Aș vrea să te pot crede...

– Nu te oprește nimic să nu o faci.

Près se încruntă.

– Ai de gând să-i spui și lui Takiguchi?

– Nu știu.

Giram porni procedura pentru raport; stătea în fața unei camere de luat vederi și vorbea, în timp real, imaginii lui Takiguchi, care împărțea ecranul cu operatorul și alți membri ai echipajului de pe Korolev - cu un decalaj de nouă minute. De când aterizaseră pe Marte, Giram încercase, de fiecare dată, să-și termine raportul în mai puțin de cinsprezece minute, înainte ca tâmpiții de pe Pământ să înceapă să-l ia la întrebări. Nu reușise niciodată, căci Takiguchi avea întotdeauna pregătită o întrebare suplimentară... iar cei de pe Korolev păstrau și întrebările care nu fuseseră puse din ziua precedentă.

Primele șaptesprezece minute meraseră bine, Giram dând explicații detaliate despre eficiența diferitelor sarcini și experimente pe care le efectuaseră în ziua aceea. Tocmai credea că a scăpat ușor când, dintr-odată, Takiguchi îi spuse:

– Treci pe canalul B Giram, scoțându-i, cel puțin teoretic, pe cei de pe Korolev, din conversație. De ce ai rămas afară mai mult decât trebuia să o faci?

– Am pierdut o pungă cu mostre...

– Știi ce ai spus. Doar că nu te cred...

Giram știa că parametrii săi fizici erau monitorizați în timpul ieșirilor pe teren - costumul său spațial era plin de senzori. Dar abia în acel moment înțelese că sistemul de monitorizare putea fi folosit și ca detector de minciuni.

– Ai dreptate, am aruncat punga în mod deliberat.

– Te ascult.

– Cred că aveam nevoie de puțin timp și pentru mine. Suntem atât de ocupați că nu putem face nici măcar o plimbare.

Giram își ascultă propria respirație preț de vreo zece secunde, începând să se întrebe dacă nu cumva se întrerupsese legătura. În cele din urmă, Takiguchi vorbi în microfon:

– Înțeleg. Ești pe Marte, la urma urmei. Dar te rog să nu uiți că cei de pe Korolev mă iau pe mine la întrebări pentru așa ceva.

– Îmi pare rău.

– Nu ești de capul tău acolo. Mii de oameni și-au pus speranțe în această misiune. Nu mi-e ușor să-ți reamintesc asta, dar lucrezi pentru ei. Nu ne permitem să avem zone negre. Trebuie să înregistrezi fiecare pas. Urmă o altă pauză. Puteai să înregistrezi când ai coborât panta, știi, nu?

– Nu m-am gândit la asta, presupun.

– Ok, dar data viitoare să nu se mai repete.

Falcon ieși de pe frecvență, lăsându-l pe Giram cu fața arzândă, ca un școlar ce a fost trimis la colț. Era o chestie care îi reușea tot timpul lui Takiguchi - Près o numise Jocul Nu-Da-Nu. Acum e de partea noastră, acum e de partea lor, nu te superi că te spionăm, nu-i așa? O facem doar pentru reușita misiunii.

Însă, Giram mai știa că, deocamdată, Takiguchi nu putea face nimic în legătură cu „evadarea” lui de câteva minute. Dar, peste două zile, când *Eagle* avea să se alipească la *Falcon*, lucrurile aveau să stea diferit.

Oricum, Takiguchi nu și-l dorise pe Giram în această misiune. Giram absolvise, desigur, cursurile de la Agenția Europeană, dar, la urma urmei, o făcuseră sute de oameni. Trecutul său profesional era prea nestructurat, prea defazat. Giram nu visase în viața lui că avea să ajungă în spațiu, așa cum o făcuse Takiguchi (care era atât pilot de încercare, cât și astronom) sau ca Tanya sau chiar Pres. Fusesse pur și simplu o șansă, venită din senin, așa cum avusese șansa să facă școala medicală din Franța, pe când avea optsprezece ani și era doar un refugiat etiopian. La fel cum i se oferise ocazia să lucreze, apoi, pentru o firmă ce construia echipament medical. La fel de bine, Giram ar fi putut deveni doctor pentru Națiunile Unite - Națiunile Unite fuseseră, de altfel, susținerea lui pentru bursa la facultatea de medicină - sau ar fi putut intra în afaceri pe cont propriu.

Alegerea sa pentru această misiune fusese un oscior aruncat țărilor din Lumea a Treia și atât.

De aceea se și simțise tot timpul ca un intrus în acest echipaj... asta atunci când nu se simțea ca un trădător față de marele zeu al misiunii în sine.

Dar, pe când era copil, Giram nu se uitase niciodată la stele. Nu avusese niciodată puterea să o facă.

* * *

Regreta că atinsese fragmentul din blana ei lăsat de bestie. Nu pentru că nu ar fi înprospătat-o puțin, o făcuse. Ci pentru că îi trezise niște lucruri pe care crezuse că le îngropase în ea, lucruri pe care le crezuse moarte pentru totdeauna. Amintiri despre partenerul ei care murise, durerile fizice provocate de puii din pântecul ei. Urmău să se nască foarte curând și, probabil, tot atât de curând aveau să și moară.

Știind că își condamnase proprii ei pui - ca și pe ea însăși - la moarte, nefiind capabilă decât să se târască câțiva metri, în noaptea aceea de abia se mișcă. Dimineața o găsi după stânca argintie, la adăpost încă de bestie. Așa că se resemnă și o așteptă să vină la ea.

* * *

Ieșirea din Ziua a Unsprezecea îi duse pe Près și pe Tanya la Site-ul Weinbaum, pe care Giram nu-l putea zări decât pe monitor. Timp de opt ore, cât cei doi fuseseră plecați, o dată la câteva minute, el trecu de la o fereastră la alta, mânuind diverse camere de luat vederi, în speranța că avea să dea de SOPM. Dar nu apărură nimic, nici măcar vreun semnal termic, ceea ce nu era de mirare, căci nici un sistem de pe navă nu putea vedea prin stânci. Un radar de imagine i-ar fi fost de folos acum, dar cel mai apropiat era deasupra, pe *Falcon*.

Și nu era chiar atât de disperat.

Când Près și Tanya se întoarseră, chiar la ora cerută, lui Giram îi veni să urle de furie. Era evident că Près nu fusese ca-

pabil să dea de creatură, ceea ce însemna că singura lui șansă era ieșirea de a doua zi dimineată, care era și ultima, de altfel, și aia doar jumătate față de cele de până atunci, pentru a aduna gunoiul.

Nu avuseseră nici măcar șansa să vorbească înainte de cină, căci Près - pentru prima dată de când erau în această misiune - insistase să gătească el. Așa că Giram se apucă, împreună cu Tanya, să realimenteze tuburile cu oxigen de la costume, pe puntea mijlocie. Tot ceea ce îi oferă ea fu un zâmbet obosit.

– Te-ai săturat de Marte?

– Nu, sunt doar puțin cam obosită.

Începu să se întrebe dacă nu cumva era cazul să-i spună și ei de SOPM. Poate că, dacă ar fi rugat-o, nu s-ar fi dus pușcă să-i raporteze lui Takiguchi...

– Giram, ai observat ceva ciudat când ai ieșit ieri?

– În ce sens?

– Geologic vorbind.

Ea scoase un disc din camera amplasată pe cască și îl puse într-un dvd-player. Imaginea prezenta urmele lăsate de *T-Bird*, spre est de *Eagle*. Fusesse înregistrată în drum spre Site-ul Weinbaum, căci umbra cădea dinspre cameră. Giram simți cum inima i-o ia razna; în partea din stânga a ecranului se putea zări o mogâldeată roșiatică care nu putea fi decât SOPM-ul.

– Vezi asta? întrebă Tanya.

Scoase un fel de mârâit, în timp ce Tanya bătu cu degetul în partea de jos, din dreapta ecranului.

– Privește marginile acestei stânci, nu ți se pare că sunt de origine eoliană?

Eoliană? Lui Giram îi luă cam un minut până își aduse aminte ce înseamnă cuvântul: ceva format de vânt.

– O, nu, răspunse el.

– Nici mie nu mi s-a părut. Arată, mai degrabă, de parcă ar fi proaspăt tăiată, poate în urma unui cutremur. E una dintre

cele mai clare pe care le-am văzut până acum. Près mi-a arătat-o.

Uimit, Giram o urmări pe Tanya scriind pe tastatură cuvintele obișnuite *Ieșire/Ziua a 11-a/Sol* și cum așează discul într-o cutie, la un loc cu alte cincizeci asemănătoare. După aceea urcă pe scară și ieși din habitacul. Imediat, coborî Près, cu un zâmbet de șmecher pe față.

– Acum ai aflat unde se ascunde marțianul tău, îi spuse pe o voce scăzută. Asta e tot ce am putut face azi, ținând cont de împrejurări.

Privi în sus, referindu-se la Tanya sau la Takiguchi sau, poate, la amândoi în același timp.

– Și ea chiar nu l-a văzut?

– Normal că l-a văzut. Dar o interesează cu totul altceva. Asta se numește *Metoda Literei Ascunse*. Ascunde ceva la vedere, mai exact.

– Va trebui să țin minte metoda asta.

O clipă, Près își arată vârsta.

– Și ce vrei să faci cu marțianul tău? Căci mă îndoiesc că vei reuși să-l ascunzi într-o geantă și să-l duci pe Pământ.

– Încă nu știu.

– Mă rog, dar orice ai face, nu spune la nimeni.

– Păi e unul dintre motivele pentru care am venit aici.

– Pe dracu'. Am venit aici ca oamenii de pe Pământ să-și păstreze slujbele. Ceea ce nu mă deranjează, de vreme ce sunt unul dintre ei. Dar, dacă ar afla de... de descoperirea ta, toată afurisita asta de planetă se va umple de oameni în următorii cinci ani. Dacă nu putem împiedica asta, atunci aceasta ar trebui să fie prima și ultima călătorie pe Marte.

Rânji și continuă.

– Am apucat să-l privesc cu atenție. Am folosit un telescop în timp ce Tanya era ocupată să redescopere rocile de ciocolată. S-a mișcat. A ridicat o labă. Tăcu. Mi-a amintit de ceva, nu știu, mi s-a părut bolnav. De parcă ar fi murit de foame

sau așa ceva. Dar la fel de bine poate că asta e chiar înfățișarea lor.

Tanya apăru în cadrul trapei de sus.

– Veniți la masă sau nu?

Ieșirea din Ziua a Doisprezecea fu și cea mai structurată dintre toate, începând cu explorarea părții de nord-vest, în regiunea Arsia Base, care fusese și cel mai puțin cercetată dintre toate. De asemenea, avea să fie și o transmisie de la revedere, pentru cei de pe Pământ, de trei ore. Giram și cu Près de abia avuseseră timp să-și învețe discursurile.

– Deci ne luăm la revedere, Planetă Roșie, până la următoarea noastră întâlnire. Près râse cu poftă. Cine o fi scris tâmpenia asta, Takiguchi?

– Faxul spune că așa a venit de la cartierul general. Probabil că l-a scris unul dintre cei de acolo care se ocupă de discursuri.

– Sună ca o traducere dintr-o limbă străină.

– Păi, oricum o să fie tradusă pentru aproape întreaga planetă.

– Adică pentru cei nouă oameni care nu urmăresc războiul.

În ciuda scepticismului lui Près, ceremonia se desfășură bine. Cei de pe Korolev îi surprinseră cu un cântec, transmis în direct, cântat de niște elevi, câte unul din fiecare zonă a globului. Lui Giram i se făcu dor de casă. Tanya își aduse și ea aportul, ca reporter de televiziune.

Apoi veni vremea să configureze site-ul, conform programului dinainte stabilit. Vânturile de amiază începură să bată ceva mai tare ceea ce le îngreună munca de acoperire a transportorului cu foi de plastic tratat, asta în caz că generațiile viitoare de vizitatori ar fi simțit nevoia să-l folosească. Aproape că terminaseră când Giram îl auzi pe Près înjurând: „La dracu’,,.

Steagul Națiunilor Unite se desprinsese și, purtat de vânt, se îndrepta rapid spre stânci. Presiunea aerului era destul de scăzută pe Marte, dar viteza pură compensa lucrul acesta.

– Giram, îi spuse Près, nu vrei să te duci tu să aduci steagul? Termin eu aici.

Îi luă cel puțin o secundă până își dădu seama că Près tăia-se, în mod deliberat, frânghia care ținea steagul ONU. Trebuia să acționeze rapid. Adunase deja o pungă de resturi - mâncare, apă chiar și o pătură - deși nu știa în ce măsură ar fi putut fi acestea de folos creaturii de după stânci. La urma urmei, puteau chiar să o și omoare. Dar trebuia să facă ceva.

O găsi pe SOPM ascunsă acolo unde o zărise Près cu o zi înainte. Părea că nu se mișcase demult; pe pielea ei se depusesese deja un strat subțire de praf maro. Nu avea timp pentru amabilitățile obișnuite dintre doi străini; tot ce putu să facă fii să arunce „darurile” pe pământ și să le împingă spre creatură. Era încă în viață, din câte își putea da seama. Când Giram se apropie de ea, făcu o mișcare bruscă, de parcă ar fi avut nevoie de o mângâiere.

– Ești pe cont propriu de acum, spuse Giram. Stai cât mai departe de noi.

Apoi luă steagul ONU și se grăbi înapoi spre *Eagle*.

Camera de pe casca lui Giram înregistrase totul. Lăsa discul sub numele de *Ieșire/Ziua a 12-a/ Curățenie*. Cu puțin noroc, nu avea să fie editată niciodată.

Multe lucruri se întâmplaseră și într-un timp destul de scurt. Nu fusese surprinsă când văzuse bestia apărând de după roci - o așteptase de multă vreme. Ceea ce fusese cu adevărat neobișnuit era modul în care aceasta venise și plecase, fără să o ucidă.

Voise să se îndepărteze de punga bestiei dar, aceasta era diferită de altele pe care le întâlnise în viața ei, ceea ce, din nou, era destul de neobișnuit, în momentul în care realizase că îi lăsase pâine, nu mai fu în stare să se controleze. Rupse punga cu toată puterea care îi mai rămăsese... răscolind- o și mâncând tot ce îi cădea în gheare.

De-abia începuse să mănânce când muntele argintiu din vest explodă și dispăru. Partenerul ei o avertizase despre astfel de lucruri și fu surprinsă că rămase în viață.

Mâncă până se sătură și ascunse restul într-o groapă care acum îi servea drept cuib.

În noaptea aceea dădu naștere la trei pui: un mascul și două femele.

A doua zi dimineată muri. Dar puii se hrăniră din punga lăsată de bestie. Asta îi ținu în viață până ce fură în stare să continue călătoria pe care o începuse mama lor, spre sud.

După douăzeci și doi de ani, Carter Figueroa, un proaspăt absolvent în științele planetare al Universității Arizona din Tucson, observă prezența a ceea ce părea un Aresian viu (aceasta era terminologia preferată în anul 2040) pe casetele video din ieșirea de a 12 -a Zi.

Timp de câteva ore, Figueroa fu într-o stare vecină cu delirul, până când începu să se transforme, încetul cu încetul, în suspiciune; nu putea crede că așa o chestie rămăsese nedescoperită. Se gândi că putea fi chiar o farsă - o glumă făcută absolvenților de facultate de către colegii de dinainte. Ținând cont de asta, Figueroa alese să nu spună nimănui ceea ce descoperise.

În aceeași zi în care Carter Figueroa punea caseta cu ieșirea din Ziua a 12-a la locul ei, într-o cutie dintr-un depozit, Giram Tesfaye lucra, ca de obicei, la clinica din districtul Tigre, din Etiopia.

Fără ca niciunul dintre ei să știe, populația SOPM de pe Marte ajunsese deja la 11 și continua să crească.

Traducere: Emanuel Huțanu

„The Last Mars Trip” copyright O 1992 by Michael Cassutt